

Arrest

nr. 83 664 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 26 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 23 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 30 augustus 2011 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van

uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking aan de asielpcedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de volgende middelen in: *“Schending van het artikelen 57/10 en 21/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur inzonderheid het vertrouwensbeginsel”.*

2.3. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker geen gevolg gegeven had aan een aangetekend schrijven van het CGVS waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor.

2.4. Verzoeker voert aan *“Dat het CGVS niet over kon gaan tot het nemen van een technische weigering op basis van artikel 57/10 vreemdelingenwet aangezien eiser zich niet kon aanmelden daar hij niet op de hoogte was dat hij opgeroepen was”* omdat *“zijn toenmalige raadsman hem hiervan niet op de hoogte bracht en het aangetekend schrijven niet aankwam bij eiser (stuk 5). Bovendien wist het CGVS dit daar zij bericht kreeg dat het adres onvolledig was ofwel dat eiser dit schrijven nooit afhaalde (dit is onduidelijk uit het administratief dossier)”.*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen, wat verzoeker overigens zelf uitdrukkelijk erkent in zijn verzoekschrift. Overmacht kan echter enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 15 juni 1995, *R.W.* 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid)*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 471). Verzoekers blote bewering dat hij niet afwist van het aangetekend schrijven en argument dat zijn voormalig raadsman hem niet op de hoogte bracht, duiden aldus niet op overmacht. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat hij reeds van in de beginfase van zijn asielpcedure erop gewezen werd dat hij ertoe gehouden was zijn optimale medewerking te verlenen aan de asielinstanties opdat deze in staat zouden zijn om zijn asielmotieven te beoordelen, en hij ook zelf verantwoordelijk is voor de organisatie van zijn verdediging. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping vervat in de brief die aangetekend werd verstuurd op de gekozen woonplaats, en de commissaris-generaal derhalve terecht een beslissing tot technische weigering heeft genomen conform artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

2.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een

rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op zijn afkomst uit Buthan. Verzoeker verklaart dat zijn ouders toen hij 5 jaar was, samen met andere dorpelingen werden gearresteerd door de autoriteiten, en hij sindsdien geen nieuws meer van hen vernam. Zijn toenmalige buurman heeft hem dan naar Nepal gebracht. Verzoeker verklaarde dat "*Indien ik moet terugkeren naar Bhutan dan vrees ik voor mijn leven*" en "*Ik kan evenmin terugkeren naar Nepal omdat ik geen identiteitsdocumenten heb*".

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoeker legde geen enkel document neer ter adstructie van zijn asielaanvraag. Aldus staft hij noch zijn Bhutanese nationaliteit en afkomst, noch zijn jarenlange illegale verblijf in Nepal, noch zijn beweerde illegale reisweg naar België. Verder zijn verzoekers verklaringen inzake zijn Bhutaanse herkomst beperkt tot de loutere bewering in Bhutan te zijn geboren, dat toen hij vijf jaar was zijn ouders werden gearresteerd doch "*Ik heb geen informatie over mijn ouders. Ik weet niet of ze dood of levend zijn en waar zouden verblijven*" (zie vragenlijst). Het verzoekschrift verschaft evenmin elementen, noch nuttige toelichtingen ter ondersteuning van verzoekers beweerde herkomst of asielmotieven. Verzoeker licht evenmin toe hoe een illegale alleenstaande jongen in Nepal scholing kan betalen en evenmin op basis van welke identiteitsbewijzen hij toegelaten wordt tot de lagere school. Evenmin licht verzoeker toe hoe hij met zijn aangemeten profiel wel in staat was zijn migratie naar Europa op te zetten en te financieren te meer nu hij geen problemen had in Nepal (zie vragenlijst vraag 8). Aldus kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot loutere, zeer beknopte beweringen, doch dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift enig concreet element blijkt dat kan wijzen op een band tussen verzoeker en Bhutan, en verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. Bij gevolg kunnen verzoekers asielmotieven, die steunen op zijn beweerde Bhutanese afkomst, evenmin overtuigen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier, dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK